

Sygn. akt II CNP 92/10

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 stycznia 2011 r.,

skargi J. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku zaocznego

Sądu Rejonowego

z dnia 24 lipca 2009 r., wydanego

w sprawie z powództwa H. W.

przeciwko J. W.

o eksmisję,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarga pozwanej J. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego z dnia 24 lipca 2009 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn.

Prawomocne orzeczenie sądu pierwszej instancji może być zaskarżone skargą o stwierdzenie jego niezgodności z prawem jedynie w wyjątkowym wypadku, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (art. 424¹ § 2 k.p.c.). Pojęcie „wyjątkowego wypadku” dotyczy zarówno przyczyn niezgodności z orzeczenia z prawem, jak i przyczyn, dla których strona postępowania sądowego nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych do zaskarżenia orzeczenia (postanowienie SN z dnia z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżąca powinna wykazać w skardze występowanie wyjątkowego wypadku, czyniącego skargę dopuszczalną. Wymaganie to nie zostało spełnione. Nie stanowi bowiem wyjątkowego wypadku wniesienie przez profesjonalnego pełnomocnika nieopłaconego sprzeciwu od wyroku zaocznego i jego w związku z tym odrzucenie.

Skarga nie spełnia również wymagań wskazanych w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Skarżąca nie wskazała podstaw, na których opiera skargę oraz nie uprawdopodobniła wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia.

Z przytoczonych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.